

5772

Torah from Around the World

קמחאין תרהאין ואם תרהאין קמחאין אם

*Zonder levensonderhoud is er geen Tora
en zonder Tora is er geen levensonderhoud.
(R. Eleazar ben Azarja, Pirké Avot 3:21)*

Sjabbat 24 maart 2012 / 1 nisan 5772
Sidra Wajikra, Wajikra [Leviticus] 1:1-5:26,
2e sefer: Sjemot 12:1-5, 3e sefer: Beresjet 1:14-17,
Tanach blz. 197-205, 130, 3-4.
Haftara Sjabbat HaChodesj: Ezra 7:1-28
Tanach blz. 1657-1659

Commentaar door rabbijn Michael Dolgin, Senior Rabbi,
[Temple Sinai Congregation of Toronto](#), Toronto, Canada

*Vertaling: Sera Spanier
Het Engelse origineel*

Als ik naar sidra Wajikra kijk, kan ik alleen maar denken: uit de regen in de drup! De laatste vijf weken van de sidrot uit het boek Sjemot [Exodus] zijn heel uitdagend geweest. Met uitzondering van het verhaal over het Gouden Kalf zijn ze enorm uitgebreid voor wat betreft de details over de bouw en inrichting van het Misjkan, de Tabernakel. Tot in de kleinste details leren we over het draagbare heiligdom in de woestijn en zijn bedienden, de uitrusting en de kleding. De rabbijnse uitleg slaat een brug tussen deze passages en de gedetailleerde wetten over welke activiteiten op Sjabbat al dan niet zijn toegestaan.

Zou het kunnen dat de sidrot die volgen nog uitdagender zullen zijn?

Natuurlijk weten we dat dit zo kan zijn. Sidra Wajikra en het boek dat dezelfde naam draagt begint met een uitgebreide beschrijving over hoe de offers in de woestijn gebracht moesten worden en later in de Tempel in Jeruzalem. Van de traditionele 613 mitswot zijn 142 direct gerelateerd aan de voorschriften voor de offers. Hoewel het joodse leven van rituelen en gebeden zoals gestructureerd in het rabbijnse Jodendom gebouwd is op het ritme van de offerdiensten in de oudheid, dreigen hun details ons te overstelpen. Als moderne Joden die geen verwachting koesteren dat de offercultus opnieuw ingesteld zal worden, waar moeten wij zoeken naar inspiratie als we door de poorten van het boek Wajikra naar binnen gaan?

De rabbijnen zijn in staat om deze vrij onaantrekkelijke bomen om te zetten in een prachtig bos. Voor ieder dieroffer zijn de vier voornaamste handelingen: slachten, doorgeven, ontvangen en besprenkelen. Ter wille van de vegetariërs die deze *diwree Tora* (commentaren)

zullen ontvangen, zal ik de verdere grimmige details niet bespreken. Hoe dan ook, zelfs degenen die moeite hebben met het brengen van offers (of het consumeren van vlees) in het verleden, zullen het voornaamste ingrediënt die de rabbijnen voor dit heilige recept voorschreven kunnen waarderen. Aan de "innerlijke" elementen [waaronder ook en vooral de ingewanden, vert.] die een integraal deel uitmaakten van de offercultus, voegden de rabbijnen "intentie" toe. Ieder van de vier acties die verplicht waren bij het brengen van een offer moest *lisjma* volbracht worden, met een duidelijk en specifiek doel of persoon voor ogen ten behoeve van wat of wie het offer bestemd was.

Het brengen van offers zoals beschreven in sidra Wajikra behoort duidelijk toe aan ons verleden. Echter, de principes en condities waaronder deze offers werden gebracht, zijn tot op vandaag de dag relevant voor alle joden over de hele wereld. Sommige offers werden gebracht vanuit de verplichting daartoe en anderen door een vrijwillige keuze. Emotioneel gezien kunnen deze klassieke handelingen gevoelens van eerbetoon, spijt, dankbaarheid of vieren inhouden. De enige factor die niet verschillend mag zijn is oprechtheid. Een offer kan niet gebracht worden tenzij we weten voor wie het gebracht wordt en met wat voor persoonlijk doel.

Vandaag de dag geven we prijs, tonen we spijt of zijn we royaal zonder offers te brengen. Hebben we met het verlaten van de oude rituelen ook de vereiste oprechtheid opgeofferd? Denk eens aan de laatste keer dat je iets aan *tsedaka* deed. Was je oprecht jegens jezelf over het doel van je gift? Liet jouw bijdrage werkelijk zien wie jij bent en waar je voor staat? Wij liberale joden verwachten dat onze bewegingen en organisaties worden erkend en gerespecteerd en zo moet het ook zijn. Maar hebben wij zelf echt lokaal en wereldwijd werkelijk steun van betekenis gegeven aan onze leiders en instituten?

We hebben vele redenen om feest te vieren. Wat is de kern van onze *semachot* [*simches*, vreugdevolle bijeenkomsten]? Zijn wij in staat om de vreugde van ons feestvieren te combineren met *simcha sjel mitsva*, de blijdschap om de voorschriften van onze traditie en cultuur te vervullen?

Als we beginnen aan het boek Wajikra, komen we onszelf weer tegen. Als we de oude rituelen analyseren moeten we opnieuw onze moderne intenties bezien. Moge deze sidra ons uitdagen om een bewust, doelgericht leven te leiden met volle steun voor onze waarden en onze organisaties!